

LAFANZIN

Sayı 7

www.lafisyanda.org

ŞİMDİ ZAMANI

www.lafisyanda.org

rekabe4 bencil4ik + ita4t entegrasy12

Eğitim: 4đreten ve 4đrenen ilişkisinde, 4đretenin yani bilgiyi bilen-in, 4đrenen yani bilgiyi bilmeyenin 4zerindeki otoritesidir. 4đretenin bilgiyi elinde bulundurmasıyla oluşan bu otoriter ilişki yaşamın diğer parçalarında da 4đretenin 4đrenen 4zerindeki otoritesini olağanlaştırır.B4ylelikle ikti-darlar bilgiyi otorite aracı olarak kullanıp, kendi d4zeninin devamlılığını sağlayacak en iyi toplumu yaratmak ister. Daha k44c4c4k yaşlarda haftanın 5 g4n4 g4n4n 6 saati g4nderildiğimiz okullarda eğitilmeye başlayan bizler, davranışlarımızdan d4ř4ncelerimize kadar bizim için biğilmiş olanı içselleştirmek zorunda bırakılırız. Dilimiz, kimliğimiz, sevdiğimiz, sevmediğimiz, g4zel dediğimiz, çirkin dediğimiz kısacası yaşamsal t4m gereksinimlerimiz ve eğilimlerimiz bu sistemin standartlarına g4re bi-zlerin tamamen dışında belirlenir. K44c4c4k yaşımızda daha 4đu şeyi anlamlandıramayan bizler için bu belirlenim s4recinin kendisi olanları, olayları sorgulamamamızı, gerçeklerden ise uzaklaşmamızı sağlar. B4yle-likle yaşamımızın sonuna kadar bizim için belirlenmiş olanı yaşarız.

İstediklerimizi de yaşayamadan ölürüz. Yaşamımızı biçimlendiren bu belirlenimler iktidar değiştiğinde farklılık göstermekte, fakat iktidar var olduğu müddetçe ortadan kalmamaktadır. Çünkü bu belirlenimler her koşulda iktidara hizmet etmekte, iktidar için insan üretmektedir. Zaten bu koşullarda eğitim iktidarlar için vazgeçilmez bir araçtır. Kölece üretilen, "özgürce" tüketilecek, öldürecek, ölecek itaatkar bireyleri yaratmanın en iyi yoludur. Son süreçte ise yaşamlarımız için yeni bir belirlenim olan 4+4+4 eğitim sistemi devreye sokuldu. 66 aylıklar okula başladı. Seçmeli dersler, yeni müfredatla beraber eğitim görmeye başladılar. Yapılan bu değişiklikler en kısa sürede kendi karşılığını oluşturdu. Birçok açıklama yapıldı, birçok sorun dile getirildi. Çocuk işçiler, çocuk gelinler, dindar toplum, piyasalaşma bu sorunsallardan bazılarıydı. Tüm muhalefete, karşı çıkışlara rağmen iktidar sistemini işletiyor. Çünkü kendi iktidarını sağlamlaştırması ve iktidarının sürekliliğini sağlaması için bunu yapmak zorunda. Bu sadece günümüzde olan bir durum değil. Bundan önceki dönemlerde de daha "Kemalist" bir toplum yaratmak için adımlar atılıyordu. Bundan yıllar sonra daha başka sistemlerle de karşılaşabiliriz. Bu ikti-

dar var olduğu sürece mümkün. Peki, bizler yaşamlarımızın bu şekilde tamamen bizim dışımızda belirleniyor olmasına karşı bir şeyler yapmayacak mıyız? Belki daha "iyi" olur diye bundan sonra gelecek yeni sistemleri mi bekleyeceğiz? Bunları beklerken yaşamlarımızın çalınıyor olmasına göz mü yumacağız? Çözümü 4+4+4'e karşı koymakta mı arayacağız? Çözüm, bugün var olup yarın olmayacak bir sisteme karşı koymakta değil, çözüm geçmişten günümüze yaşamlarımızı yok sayan, çalan iktidarlara karşı koymaktadır. İktidarların itaatkar bireyler yetiştirme aracı eğitime karşı koymaktır. Fakat eğitime karşı koymak, bilgiye karşı koymak değildir. Bilginin paylaşma ve dayanışma ile aktarılması ve aktarım sürecini öğreten ve öğrenin birlikte belirlemesi bilginin otorite aracına dönüşmesini engeller. Böylelikle otorite aracına dönüşmeyen bilgi, öğreten ve öğrenenin karşılıklı paylaşımında getirilen farklı yorumlarla yeniden dönüşüm yaşar. Böylesi bir paylaşma ve dayanışma ise sadece iktidarsız ilişki biçimi içerisinde mümkün olabilecektir. Bilginin özgürce paylaşıldığı, iktidarsız bir yaşam için; şimdi mücadele zamanı.

Meslek Lisesi stajları: Sistemin bir denemesi olabilir mi?

Ya kendini en verimli şekilde sömürteceksin ve sisteme uygun bir köle olacağını göstereceksin ya da sömürüye karşı koyacaksın, özgürlüğün için örgütleneceksin. Seçim senin

2003 yılında “eğitime yüzde yüz destek” adıyla bir proje başlatıldı. Proje; okul yapımında açığa çıkan masrafların okulu yaptıran şirketin vergi borcundan düşürülmesi üzerineydi. Böylece masrafları olduğundan kat ve kat fazla göstererek kar etmeyi planlayan şirketler gerekli gereksiz saçma sapan her bir tarafa okul yapmaya başladılar. (Gerçi bizce her okul gereksiz ve saçma sapandır). Sene 2009, İstanbul’da Hacı Rahime Ulusoy Denizcilik Meslek Lisesi doksán öğrenciyle açıldı. HRU’da şirketlerin bu vergi çalma projesince yapılan liselerden biri. Ulusoy şirketi tarafından aynı

amaçla yaptırılan okul içinde sırası masası tahtası falanı filanı olmadan öğrencilerini karşıladı. Hadi sırayı masayı boşverin bölümleri güverte olan öğrenciler üç senenin sonunda okullarının gemi adamı yetiştirme yektisi olmadığını öğrendiler. Denizcilik Lisesi’nin gemi adamı yetiştirme yetkisinin olamaması üç yıl boyunca bu lisede okuyan öğrencilerin gemi stajı yapamamasıyla tam bir karmaşaya dönüştü. Hiçbir denizcilik şirketi bu denizcilik lisesi öğrencilerini stajyer olarak kabul etmeyince öğrenciler ve velileri bu karmaşayı gündem etmeye çabaladılar. Kısmen gündem olan karmaşa devlet tarafından

hukusuz bir şekilde aşılmak istendi.

Devlet kendi hatasını kapatabilmek için H.R.U öğrencilerinin belgesiz bir şekilde staj yapmalarının önünü açtı. Ama buna rağmen denizcilik şirketleri belgesi olmayan bu öğrencileri stajyer olarak almak istemediği halde zorunda kaldıkları için stajyer başvurularını kabul ettiler. Şimdilerde ise öğrencileri kendi aralarında adeta kapışıyorlar. Kadrolarında boşluklara çıkararak stajyer öğrenci talebinde bulunuyorlar.

Her meslek lisesinde olduğu gibi denizcilik meslek liselerinde de bedevaköle olarak görülen stajyerler, meslek alanı içinde ve dışında bir çok ağır işte kullanılıyorlar. Ailesine maddi destekte bulunmak, daha çabuk para kazanmak için meslek lisesini “seçen” öğrenciler kısa yoldan kapitalizme köle oluyorlar. Ağır işler de kullanılarak ezilmenin yanı sıra, hiyerarşinin en altında olmanın ezilmişliğiyle üstlerinin kişisel işlerini yapmaya zorlanan stajyerlerin koşulları eleştirmesi dahi staj notu terörüyle karşılanıyor. Bu terör aynı işçilerin işten atılma terörü gibi etkili bir yöntem olarak patronlar tarafından kullanılıyor. Bu eğitim sürecinin tamamı iş yaşamı süresince yaşayacakları sömürünün bir ön izlemesi gibidir. Geleceksiz, güvencesiz koşullarda uzun saatler ve ucuz iş gücüyle çalıştırılan öğrencilerin yaşamları patronlar tarafından yok sayılmakta, yok edilmektedir.

Adana Ceyhan Anadolu

Otelcilik ve Turizm Meslek Lisesi öğrencilerinden 10 kişi, Bodrum'daki 5 yıldızlı Royal Beach asarlık oteline staj için gittiler ve zehirli temizlik maddelerinin bulunduğu odada kalırken gazdan zehirlendiler. Çok ağır şartlarda çalışan öğrencilerin kaldıkları odalarda çalışma şartları kadar kötüydü. Gazdan zehirlenene öğrencilerden 17 yaşındaki Muhammed İsa Soysal arkadaşımız hayatını kaybetti.

Anamur Endüstri Meslek Lisesi'nde elektrik bölümü okuyan 17 yaşındaki stajyer Abdulkadir Bulut arkadaşımız ise hiçbir iş emniyeti olmadan elektrik direğine çıkartıldı ve emniyet kemeri olmadığından yere düşerek hayatını kaybetti.'

Sistem için mavi yakalı yetiştirme liseleri olarak görünen meslek liseleri ve stajları aynen sistemin kendi işleyişinin bir denemesi gibi karşımızda duruyor. Atölyelerde, fabrikalarda, tersanelerde yani sistemin üretim merkezlerinde yaşayacaklarımızın bir denemesi gibi görünen stajlar aslında bizler içinde iyi bir seçim süreci olabilir. Geleceksiz güvencesiz uzun saatler ucuza çalıştırılarak hasta olacağımız ve kazalarda sakatlanacağımız, ve hatta öleceğimiz bu yaşamın bir denemesi. Seçimse böylesi köleleşmiş bir yaşam yerine paylaşma ve dayanışmayla dolu özgür bir dünya için örgütlenerek yeni bir yaşam yaratabilmek. Meslek liselerinin stajlarını farkındalığımızın artacağı bir dönem olarak görebiliriz. Ya sisteme köle olacağız ya da...

BİZLER İÇİN DEĞERLİ ONLAR İÇİN TEHLİKELİ

PAYLAŞMA MASALARI

Hayatlarımızın gidişatını, yaşama şeklimizi belirleyen şeydir kültür. Kültür, bir topluma aşılaraq reflekslerine indirgenmiş bir şekilde, toplumda çok uzun zaman yer alabilir (Bu şuan ki toplumda olan ve kültürümüzü farklı birçok alandan belirleyendir kapitalist kültürdür) Bir de toplumun kendi kolektif üretim ve tüketimiyle ilerleyen ve yüzlerce yıldır hala reflekslerimizden -o kadar sistem saldırısı olmasına rağmen- çıkarılamayan bir kültür vardır.

Bu sistemin bencil ve rekabetçi kültürü ise topluma aşılarmış ve ya toplumun yaşantısını zorla değiştirme mecburiyetinde kaldığı, aslında iktidar ilişkilerinin toplumda var olması ve kolektif ilişkiyi

ortadan kaldırması ile başlamıştır. İktidar ilişkileri topluma dayatılan devlet organizasyonu ile daha da belirginleşmiştir. Devlet topluma, iktidar için, onun sözde rahat uyumasını sağlayan ordu ve asker için ve çalıştıkça kazanacağı, onun olacağı topraklar, mal mülk vb. için çalışmayı, yani devlete hizmet etmeyi bizim kültürümüz haline getirdi. Kim devleti için daha çok çalışırsa o devleti için daha değerli olacaktı yani daha fazla onun olan "şeyler" olacaktı.

Yalnız toplum bu kültürü istediği ve hırslı olduğu için içselleştirmemiştir. Devlet bu kültürü polisi, hapishaneleri, ıslah etme merkezleri, cezaları ve yüzlerce baskı yöntemi-

yle mecburi kılmıştır. Bu kültür bizlere hayatlarımız pahasına ve değer verdiğimiz her şeye yapılan saldırılarla kabul ettirildi. Bu kültürün bir parçası olmak istemediğimizi haykırdığımız sürece isyancı olduk, ihanetçi olduk, öteki olduk. Bunlar yetmedi dilimizden olduk, yaşadığımız alanlardan olduk.

Sistem iktidar ilişkilerini tarihteki bir çok gelişmeden dolayı yeniledi. Sistemin kültürü, devlete itaat ve saygıyken artık şirketler için sınırsız rekabet, bencillik ve sınırsız tüketim haline geldi. Artık kapitalizm kolektif ilişkilerle yaşattığımız kültürümüzün sanalını bize gerçekmiş gibi gösterip kendi karı için satmaya ya da kabul ettirmeye başladı. Fakat bizler yıllarca isyan ettiğimiz bu uğurda öldürüldüğümüz kültürümüzden vazgeçmedik.

Hayatlarımızdan ne paylaşmayı, ne de dayanışmayı çıkardık. Ne de özgürlüğe olan bağlılığımızı yitirdik. Bunun için yaşadığımız her yerde paylaşmanın, dayanışmanın mücadelesini yükseltmeye devam ediyoruz.

Sistem bencil ve rekabetçi kültürünü aşmak için eğitim mabetleri olan okullarda bu kültürün parçası haline getiriyor bizleri. Bizlerse hayatın her yerinde sistemin kültürüne direndiğimiz gibi okullarda da direniyoruz. Okullarda bizleri bencil kültürlerinin bir parçası haline getirmeye çalıştıkları kantinlere karşı paylaşma masaları diyoruz. Paylaşma Masalarımız ve bencil kantin kültürüne karşı oluşturduğumuz boykotlar, özel-

likle Behçet Kemal Çağlar Lisesinde içinde bulunduğumuz boykot o kadar büyüdü ki, karşılaştığımız idare baskısı, polis şiddeti paylaşmaktan yıldıramadı bizleri. Medyada duyulan 'paylaşan lise-linin isyanı' artık bu kültüre karşı bir direniş oldu ve bir çok lisede paylaşma masaları kuruldu. Yine İsmail Erez Endüstri Meslek Lisesinde bencillığe karşı paylaşma dedik ve boykotumuzu Paylaşma Masaları ile sürdürmeye devam ettik. Paylaşmanın büyüyerek liselilerin bir kültürü haline dönüşmesinden korkan idare ve polis Behçet Kemal Çağlar Lisesinden alıştığımız baskıları aynı şekilde yapmaya çalıştı. Onlar için suç olan paylaşmadan vazgeçmedik ve suç olanı yapmayı sürdürdük ve sürdürüyoruz.

Bizler paylaşma ve dayanışmanın olduğu özgür bir yaşam için paylaşıyor, masalarımızı her geçen gün çoğaltıyoruz. Ve bizler anladık ki ihtiyacımız olan şey bencillikten sıyrılıp paylaşmak, yalnızlıktan sıyrılıp ise örgütlenmek. Bu yüzden tüm liseli arkadaşlarımıza sesleniyoruz; hep birlikte paylaşma ve dayanışmaya olan inancımızla büyütelim, çoğaltalım masalarımızı. Çünkü;

Şimdi Paylaşma Zamanı.

Hergün yaşanan adaletsizliklere karşı isyanın bir parçası olarak liseleri işgal edebilir miyiz? Hem de öyle bir ikisini değil, yüzlercesini hatta binlercesini! Bu sence İMKANSIZ MI? İmkasızı isteyenler 1991’de karşı kıyıda binlerce liseyi işgal ettiler.

“HAYDİ LİSELİLER LİSELERİ İŞGALE”

Uzağımızda değil, yakınımızda bir isyanın örgütlenmesi var. Üstelik; bu isyan alevleri yeni tutuşturulmuyor.

1860 ve belki daha eskisinde çıkmaya başladı Yunanistan’da ilk özgürlükçü metinler. Bunu anarşist bir yayın olan “Işık” adlı gazete izledi. Gazete iki bölümden oluşuyordu. Birinci bölüm “Anarşi” başlıklı bir yazıdan oluşmuştu. Fakat devlet ve polis baskısı sonucunda ikinci bölüm yayınlanamadı.

1920 ve 1930’larda yerel işçi mücadeleleri patlak verdiğinde anarşistler yine ön saflardaydı. Dönemin önemli sendikacılarından Constantinos Speras’ın öldürülmesi, hapis cezaları ve ölümler bu hareketin yükselişini durduramadı. Aksine mücadele ruhunu daha da perçinledi.

1972 yılına gelindiğinde Guy Debord’ın “Gösteri Toplumu”, Bakunin’in “Tanrı ve Devlet”i, Kropotkin’in “Yasa ve Otorite”si yayınlanıp okunmaya başlandı. Kitapların yayınlanmasıyla düşüncelerde yayıldı ve 17 Kasım 1973’de Atina; Politeknik Ayaklanması’nı yaşadı. Politeknik Üniversitesi öğrencileri, askeri faşist darbeye karşı isyan etmiş, isyanın bastırılması sonucu onlarca işçi ve öğrenci katledilmişti. Onların isyanı; kapitalizme, bürokrasiye, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve her türlü otoriteye karşıydı. İsyânlarının yankısı duvarlarda “Kahrolsun Devlet” yazılarında yankı buluyordu. Ve üniversite işgal hareketleri kesintisiz devam ediyordu. Devletin otoritesi ve polisin saldırıları arasından sızan bir şey vardı; düşünceler. 1976 yılından sonra

liberter yayıncılar çoğalmaya başlamıştı. Yayınlarda, düşüncelerde ve eylemlerde İspanya Devrimi ve tüm dünyadan muhalif hareketlere yer veriliyordu.

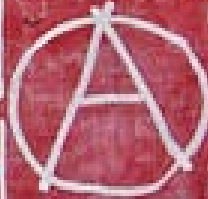
1979-1981 yılları arasında üniversite işgal hareketi asıl olarak anarşistler tarafından ateşlenmişti. Aynı dönemde Exarchia artık anarşistlerin “serbest bölge”si haline gelmişti. Anarşistler, işgal komitelerinde yer alıyor, çevredeki caddelerde barikatlar kuruyor, günlerce polisle çatışıyorlardı.

80’ler kuşağına gelindiğinde yeni bir anarşist dalga söz konusuydu. **1991’deki lise ayaklanması ile öğrenci hareketi zirve noktasına ulaştı. Lise öğrenci hareketi hiç olmadığı kadar yükseliyor, “Haydi liseliler liseleri işgale” sloganıyla 1500 civarında lise işgal edildi.** Muhalif bir öğretmen olan Nikos Temponeras’ın öldürülmesi genel bir isyana neden oldu. Öldürüldüğü yerde 25000 kişilik bir eylem yapıldı ve polis karakolu ile belediye binası ateşe verildi. Aynı gün kitlesel bir eylemde çıkan yangında 4 kişi hayatını kaybetti, isyan eğitim bakanını istifaya zorladı.

1985’e doğru gelindiğinde Michalis Kaltezas’la karşılaşıyoruz. O’da Alexis gibi polis kurşunuyla katledilen genç bir anarşistti. Aralık 2008’de Alexis’in öldürülmesiyle bankalar, polis araçları ve devlet dairelerinde isyanın alevleri tutuşturulmuş oldu. Bu ateş kamu binalarına ve karakollara da sıçradı.

Anti-Devlet Adalet, Siyah Hırsızlar, Vicdani

ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΑΡΕΛΘΟΝ
ΤΗ ΜΙΣΘΟΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΡΑ
ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ Κ'
ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Kundakçılar, Siyah Yıldız, Ateş Hücreleri ve Devrimci Mücadele gibi isimlerle mücadele devam etti. 1860 yılında çıkan ilk özgürlükçü metinlerin izlerini 2012 yılında bulmak hala mümkün. Geçmişten bu güne ödünc alıp ödünc verdikleri kavgayı, paylaşma amacıyla kurulan pazarlarda nasıl diri tuttuklarını görmek bize hala heyecan veriyor.

Otoriteye, devlete, polise, baskıcı rejime karşı Politeknik İsyanı'ndan Alexis'in katledilmesine varana kadar ve sadece bu süreçlerle yetinmeyerek bir isyan şarkısı yazdı Yunanistan. Bu günde devam etmekte olan hareketi; paylaşma ve dayanışmaya olan inancımızla, yüreğimizde taşıdığımız yeni bir dünyanın coşkusuyla ve isyanla selamlıyoruz.

“Örgütlenme bizim için bir öcü mü yoksa bir özgürlük mü?”

Örgüt, örgütlenme ezenlerin korkulu kâbusudur. Fakat ezenler bu kavramı bizler için de korkulacak bir kavram haline dönüştürmüştür. Örgütlenme bir öcü mü yoksa özgürlük mü?

Ezen ve ezilenlerin sonsuz kavgasında ezilenlerin en büyük gücü örgütlenme, ezenler tarafından her zaman bir sıkıntı olarak algılanmış ve birçok strateji ile bu birliktelik yani örgütlülük bir öcüye dönüştürülmüştür. Sistem yani saçmalıklar sistemi, toplumu bölerek, bireylerin kontrolünü kolaylaştırmıştır. Bireylerle birebir ilişkilenen kapitalizm, kontrolünün kolaylaşmasıyla, bireyler üzerindeki etkisini arttırmıştır. Bu, kapitalizmin kendine uyumlu karakterlerini oluşturma stratejisidir. İşte yalnızlaşan bizler böylesi kolay etkilenebilir bir haldeyiz. Kapitalizm kendisine karşı olan örgütlülüğümüzü bir öcü gibi gösterirken yalnızlaşan bireyleri kendisine örgütleyerek, iktidarını sonsuzlaştırmak istemektedir. Paylaşmanın yerine bencil, dayanışmanın yerine de rekabetçi oluyoruz. Sadece bu kavramlar değil, kapitalizm yalnızlaşan bizleri istediği gibi şekillendirir.

Ezen ve ezilenlerin kavgasında kapitalizm, karşısındaki örgütlülüğü sonlandırmaya da algılarımızda örgütlenme kavramının anlamını bozarak, ezilenleri örgütlenmeden uzaklaştırmış yani yalnızlaştırmıştır. Bu yalnızlaşma ezilenlerin eşitlik, adalet ve özgürlük için verdikleri kavgayı kaybetmelerinin en önemli etkenidir. Ama tüm bunlara rağmen kapitalizm bu kavgayı sonlandıramamış ve ezilenler her defasında, örgütlü bir birlikteliğin gücüyle bu kavganın kendisi olmuşlardır.

Hâlbuki ezilenler örgütlülüğü ezenlere karşı bir güç olarak öğrenmediler. Yaşamlarını sürdürebilmek ve ihtiyaçlarını karşılamak için öğrendiler. Soralım annelerimize, babalarımıza ve öğretmenlerimize her şeyi beraber yapmayı bilmiyorlar mıydı? Bu sorunun cevabına şaşıracaksınız. Çünkü bize bencilliği ve rekabeti öğreten anne- babalarımız bile, öğretmenlerimiz bile yaşamışlardır toplumsal paylaşma ve dayanışma ilişkilerini. Ve bir daha sorun gözlerinde gördüğünüz zaman tedirginliklerini, niçin bana anlatmıyorsun örgütlülüğün gücünü diye. Savuşturacaklardır, kafamızdaki kapitalizmin bozulmaması için. Biz yaşamlarımızı sürdürmek için her şeyi beraberce yaptık. İhtiyaçlarımız için toprağı beraber çapaladık, suyu beraber taşıdık ama beraber derken toprağı da suyu da bizden bildik, yetiştirdiğimizi de böyle yetiştirdik. Yetiştirdiklerimize benim demedik bizim dedik. Hep beraber, ihtiyacımız kadarıyla yaşadık. Arkadaşlığımıza, dostluğumuza, yoldaşlığımıza paylaşma bile demedik. Oyun oynadık, rekabet etmedik. Biz aramızda ne kaybeden ne kazanan olduk. Üzüntülerimizi paylaştık aynı mutluluklarımız gibi... Hep dayanıştık yaşam gibi. Yaşam gibi olduk, ayrı ayrı benlerden biz olmayı bildik. Biz derken; bireyi önemsizleştirmedik. Ben derken de biz için paylaşmayı ve dayanışmayı bildik. Biz hep örgütlüydük, örgütlü olmamızdan korktular. Bizi ayırıştırıp, paramparça ettiler. Yalnızlaştıkça yalnızlaştık. Yalnızlığımız da ego olduk. Olduk onların istedikleri gibi birer kapitalist; bencil olduk, birer rekabetçi. Ama tam da istedikleri gibi olamadık. Bak sözcükler sıralanıyor art arda. Lafımız yükseliyor haykırışlarla, Anarşist gençler lafını söylüyor iktidara.

Şimdi isyan zamanı diyoruz otoritelere, şimdi barikat zamanı diyoruz kapitalizme, barikatların ardında kuracağız paylaşma ve dayanışmayla dolu bir dünyayı... İşte bu yüzden şimdi paylaşma ve dayanışma zamanı diyoruz. Şimdi devrim olacağımızdan, şimdi devrim zamanı diyoruz. Ve hep istediğimiz özgürlüğü ama gerçek özgürlüğü yaşamak için şimdi özgürlük zamanı diyoruz. Bak söylüyoruz hepsini, hepsinin haykırıyoruz; Sende istiyorsan eğer şimdi örgütlenme zamanı.

Örgütleneceğiz bencilliklere karşı

Örgütleneceğiz rekabetçiliğe karşı

Örgütleneceğiz adaletsizliklere karşı

Örgütleneceğiz otoriteye karşı

Örgütleneceğiz kurtuluş için beklemeye karşı

Örgütleneceğiz özgürlük illüzyonlarına karşı

Hayır, hayır, hayır!

Örgütleneceğiz ama sadece bir şeye karşı değil, anarşizmi istediğimiz için. Paylaşma ve dayanışmayla dolu özgür bir dünya için. Tek istediğimiz bu. Anarşizm. Biz anarşizm için örgütleneceğiz,

çünkü Şimdi Anarşizm Zamanı

ERKEK EGEMEN SİSTEMİN EĞİTİMİDE ERKEK EGEMEN

Erkek egemen sistemde yaşıyoruz ve bu sistem içerisinde bizlere dayatılan toplumsal cinsiyet rolleri vardır. Bu rollerde erkek her daim iktidarı yani gücü elinde bulunduran kişi iken, kadın ise bu iktidara karşı her daim boyun eğmesi gereken kişi olarak gösterilmektedir. Aynı zamanda kadın, erkek egemen zihniyette her daim tüketilebilecek bir eşya haline de dönüştürülmektedir. Erkeğe sunulan 'kadın, eş, anne, kız çocuğu' olmayı bizler anne babamızdan, arkadaşlarımızdan, okuldan öğreniyoruz ve bu

sistemin birer sürdürücü unsuru haline dönüştürülmüyoruz. Doğduğumuz andan itibaren anne ve babamızın bizlere verdiği 'kız' oyuncakları, giydirdiği 'kız' kıyafetleri, öğrettikleri 'kız' oyunları ve erkeklerden korunmak için verdikleri tembihlerle kız çocuğu olmayı önce onlardan öğreniyoruz. Kadının babaya iyi bir eş, çocuklara iyi bakan bir anne, çocukların korkularını, aşklarını paylaştığı kişi iken erkek ise eve para getiren, anne ve çocuğun saygı duyduğu ve her şeyi kendisinden çekinildiği için en son duyan karakterdir. Bunlar

toplum içerisinde belirginleşmiş ve aile ilişkileri içerisinde zamanla edindiğimiz özelliklerdir. Ne de olsa eğitim önce ailede başlar. Bu eğitim süreci okullara başladığımız andan itibaren yaşamızın ilerlemesiyle beraber beklentilerin artmasıyla daha da hızlanır. Derslerde işlediğimiz konuların içerisinde anneliği, babalığı, eş olmayı ve bu rollerin görevlerini görmek mümkündür. Sadece ders kitaplarında değil öğretmenlerin, okul idaresinin yaklaşımı da toplumsal cinsiyetin ve ahlakın baskısıyla bizleri karşı karşıya bırakır. Bunları bazı örnekler üzerinden açıklayabiliriz. Geçtiğimiz yıllarda Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi müdür yardımcısı sabah töreninde yaptığı bir açıklamada kısa etek giyen kızları e5 kenarında müşteri bekleyen kadınlara benzediğini söylemişti. Kendi erkek egemen zihniyetinin 'ahlaksız' gördüğü bir açıdan tüm kız öğrencileri 'namussuz' olarak nitelendirmişti. Bu tip durumlarla birçok okulda karşılaşabiliriz. Çünkü etek boyuna göre 'namus' ölçmektir onların bildiği. Fakat pek anlamıyoruz 'namus' deyip, öğrencilerine taciz de bulunan öğretmenlerin, müdürlerin sayısı neden bu kadar fazla. Tıpkı birçok alanda, sokakta, işyerinde olduğu gibi kadın okulda da tacize maruz kalmaktadır. Son zamanlarda 13-14 yaşında öğrencilerin öğretmenleri tarafından kaçırıldığı, tecavüze uğradığı haberlerini hepimiz biliyoruz. Ama böyle durumlara karşı kalkanları da hazırdır 'dişi köpek kuyruk sallamadan erkek köpek kovalamaz' belki nedeni kısa eteğe bile gidebilir. Erkek egemen kültürde kadın tacize uğrasa bile

yapılan yorumlar erkeği tahrik etmiştir olabilir. İşte kadın ve erkek arasındaki çizgi bu kadar belirgindir. Erkeğin elinin kiri olur, kadının ise kocaman kara bir lekesi. Bizler okullarda böyle durumlarda oldukça karşılaşmışızdır. O kız böyle, şu kız şöyle diye konuşulup bir küfür basıldığını duyarken, erkek için vay aslanım, vay koçum dendiğini de duymuşuzdur. Bu tip yorumları bazen diğer öğrencilerden bazen de öğretmenlerden duyabiliriz. Yine geçtiğimiz yıllarda ilginç bir haberle karşılaşmıştık. Mersin'de bir lisede kadın ve erkek öğrencilerin birbirlerine 45 cm den daha yakın olmaları okul yönetimi tarafından yasaklanmıştı. Bu durum oldukça tepki toplamış ve eleştirilmişti. Fakat eleştirenler şunun farkındalar mı acaba toplumsal ilişkilerde , içinde bulunduğumuz erkek egemen sistemde kadın ve erkek arasında görünenin yanı sıra görünmeyen veya üstü örtülmeye çalışılan oldukça fazla bir mesafe var. Düşünceleri, dili, kültürü, eğitimi erkek olan bir sistem içerisinde bu oldukça olağan. Bu sistemde kadın erkeğin mülküdür, bu sistemde kadın erkeğin iktidarına boyun eğmek durumundadır yoksa toplumdan dışlanır veya yok edilir. Okullarda, sokakta, evde, işte bu erkek egemen sistemin altında baskılanmakta, ezilmekte ve yok edilmekte olan biz kadınlar artık özgürlüğümüzün peşine düşmek istiyoruz. Erkek egemen sisteme, iktidara, mülkiyete karşı hayallerimizi buluşturmak için, özgürlüğümüz için mücadele ediyoruz. Çünkü biliyoruz ki biz olursak yapabiliriz, çünkü biliyoruz ki bu mümkün. Yeter ki sende iste!

LIBERİ

Vicente Aranda'nın yönettiği 1996 yapımı film, 1936 İspanyol Devrimi'nde anarşist cephede özgürlüğü için silah bırakmayı red eden bir grup kadının mücadelesini anlatıyor.

Tarih 19 temmuz 1936. Faşist Franco rejiminin herkesi yakıp yıktığı bir dönem. Faşizme, iktidara, sömürüye karşı; ekmek, adalet ve özgürlük için mücadele eden, cephelerde saf tutan anarşist köylüler ve işçiler.

Barcelona yakınlarında bir kasabada isyan yeni yeni yayılmaya başlıyor. Genç bir rahibe olan Maria, manastırdan kaçarak bir geneleve sığınır. Burada fahişeleri genelevlerden çıkartarak özgürlük mücadelesine çağırarak anarşist militanlarla karşılaşan ve onlarla

dost olan Maria iktidara boyun eğip, köle gibi diz çöküp yaşamaktansa başkaldırarak cepheye gitmeye karar verir. Film, bizler de bir çok belgeselin yaratamayacağı bir duyguyu uyandırır. Orada ki direnişi, öfkeyi, kavgayı ve anarşizme olan inancı hepimiz his ederiz. Film sahnelerinde sokaklardaki isyanı işçi-işsiz, yaşlı-genç tüm halkın ellerindeki kara-kızıl bayraklarla, her daim hiç susmadan söyledikleri; A LAS BARRICADAS marşlarıyla bu isyanın bir parçası olduklarını görürüz.

Filmde bir şey daha gözümüze çarpar. Bu devrim esnasında, devrimin içinde kendi devrimlerini yaparak her türlü iktidarı yok etmekte ısrarlı olan kadınların mücadelesi. Filmin içinde geçen bir sahne bizleri oldukça heyecanlandırır. Sahne kürsüde bir

KADINLAR

kadının konuşması ile başlar. Kadının, kadınların artık cepheden ayrılması gerektiğini vurguladığı esnada filmin başından itibaren karalı duruşu ve devrime olan inancıyla gördüğümüz kadın militan Pilar sözlerine başlar.

'Bizler anarşistiz fakat aynı zamanda kadınız ve kendi devrimimizi yapmak istiyoruz. Erkekler için hazırlanmış bir mücadele istemiyoruz. Çünkü her zamanki gibi yine biz eziliyoruz. Dövüşmek istiyoruz. Çünkü kendi payımıza düşeni istiyoruz. Ve anlaşılmasını istiyoruz ki biz şu halimizle mutluyuz ve evde örgü yapmamız koca bir hata olurdu. Ölmek istiyoruz ama erkekler gibi ölmek istiyoruz, hizmetçiler gibi yaşamak değil'

Bütün salondaki kadınlar alkış seslerini duyarken aradan yine bir ses gelir kulağımıza 'Alkışla rahibe, unutma ruhun bir kadın ruhu ve kadınlarla olmak zorunda'

Onlar kadındı, erkekti, çocuktu, yaşlıydı onlar anarşistti devrime olan, anarşizme olan inançlarıyla öldürüldüler. Fakat yüreklerinde yeni bir dünya taşıyanların isyan ateşi, dünyanın bir çok yerinde büyümeye devam etti.

Bu faşist, iktidarlı sömürü düzenine karşı izlediğinizde her daim öfkeleneyeceğiniz bir film bizler tavsiye ederiz, izlemek sizlere kalıyor.

*Yüreklerinde yeni bir dünyanın ateşini taşıdılar.
Faşistler söndürdük zannetiklerinde,
küllerinden tekrar alevlendirdiler ateşi ve elden ele taşıdılar,
Maquis'ler.*

JOSE LLUIS FACERIAS:

İspanya Devriminde CNT içerisinde savaşmış, 1939'da Faşist Franco rejimi iktidarı ele geçirince maquis gerillayla birlikte senelerce dağlarda direnmiş anarşist yoldaş Jose Lluís Facerías...

Jose Lluís Facerías 6 Ocak 1920'da Barselona'da doğdu. Daha hayata tek başına atılmamışken, İspanya Devrimi sürecine şait oluyordu. 1936 – 1939 yılları arasında savaş en ateşli dönemindeyken İspanyada köylülerin ve işçilerin öfkelerini en militan biçimde sokaklara döken CNT ve FAİ'nin, İspanyada yarattığı yeni anarşist komünist düzen onu derinden etkilemişti. Artık devrim sürecinin içerisinde daha fazla aktifleşerek, Faşist Franco ordusunun zulümlerini bitirmek ve özgür, adaletli anarşist bir düzeni yaratmak istiyordu. 1939 yılında Ulusal Emek Konfederasyonu (CNT) ve İberya Liberter Gençlik Federasyonu'na (FIJL) katıldı.

1939 yılında savaş artık sonlara yaklaşıyordu. Cepheye insan çoktu ama silah yetersizdi. Karşılanamayan silah ihtiyacı cephelelerin birer birer kaybedilmesine neden oluyordu. Faşist Franco, dostu Hitler ve Mussolini den silah ve savaş uçakları alırken, hintli paralı askerleri de ispanyaya getiriyordu.

Facerías ise Aragon cephesine katılmıştı. Ascaso'nun adına adanan bir birlikte savaşıyorken esir düştü. Franco'nun toplamakamplarına alındı. 1945'de serbest bırakıldığı

zaman Barselona'da garson olarak çalışmaya başladı. Burada CNT'nin gizli örgütlenmelerinde yer aldı. 1947'de kısa süre hapse girip çıktı. Ardından hızlıca para toplayıp hem anarşist örgütlenmeyi hızlandırmak, hemde tutuklu bulunan yoldaşlarının ailelerinin ihtiyaçlarını karşılamak için gerilla grubuyla beraber soygun yapmaya karar verdi. Hispano-Olivetti daktilo fabrikası kasasını ve Calle Mallorca İspanyol kredi bankasını soymaları ilk eylemleriydi. Acil yolla para bulmanın tek yolu buydu. İşçileri sömürerek zengin olan ve Faşist Franco rejimi ile işbirliği içerisinde olan patronların kasalarını, boşaltmaları gerektiğine gönülden inanıyordu. Ard arda 8 bankayı soydular, ahşap fabrikasının basıp kasayı boşalttılar. Zenginlerinin yaşadığı lüks mahallede evlere girerek zenginlerin takı ve mücevherlerinede el koydular.

2. Dünya Savaşının bitmesiyle de başta ABD olmak üzere İngiltere, Fransa ve Batı Almanya Franco'nun katliam dolu rejimini tanıdılar ve kabul ettiler. Bunun üzerine Facerías ve gerilla birlikleri bu ülkelerin konsolosluklarına bombalı saldırılar düzenlediler. 1950' li yıllarda Barselona'da Franco rejimine karşı eylemler arttı.

Eylemleri örgütlemek için birçok grup güvenli ve gizli yerlerde toplanıp yeni eylem planları yapıyorlardı. Facerías Barselona'da eylemleri örgütlemek için buraya gelmişti. Ormanlık alanda yapılacak toplantılardan birine gittiği sırada askerler tarafından tanındığını fark etti. Askerlerle silahlı çatışmaya girdi. Çatışma, bir kişi olmasına rağmen oldukça uzun sürdü. Facerías silahındaki kurşunları ve üzerindeki el bombalarını bitirene kadar çatıştı, çatışma **Faceríasın** ölümüyle sonlandı.

MAKİNEYİ PARÇALA;

İşte yine başlıyorduk. Uykunun yine en tatlı anında, düş kurmanın en güzel anında yataktan fırladım. Kurmakta olduğum hayal yine yarım kalmıştı ve ben yine okula gitmek zorundaydım. Bahçede, sıranın içinde yerimi aldım. Yine aynı bayrağın altında marş okuyorlardı, yarı uykulu bir halde. Onlar marşa devam ederken, ben bayrağa bakıyor ve onun orada olmamasının beni özgürleştireceğini düşünüyordum. Öğretmenin yüzüme şaplattığı tokatla düşüncelerimden sıyrıldım. Neden marşı okumuyorsun diyordu üzerine giydiği beyaz önlüğün otoriterliğine sığınarak. Bense; okulda hayal kurmanın yasak olduğunu unutmuştum.

Her gün buraya gelip, onların istediği gibi giyinip yine onların istediği gibi davranmak zorundaydım. Yarı kapalı cezaevinde ne yapıyordum, anlayamamıştım.

Okul denilen cezaeviyle ilk tanıştığımdan bu güne siyah ayakkabı giymek zorundaydım. Hani şu bir türlü rahat edemediklerimizden. Daha rahat bir ayakkabı giymek yasaktı, eğer rahat etseydik bizle baş edemezlerdi çünkü.

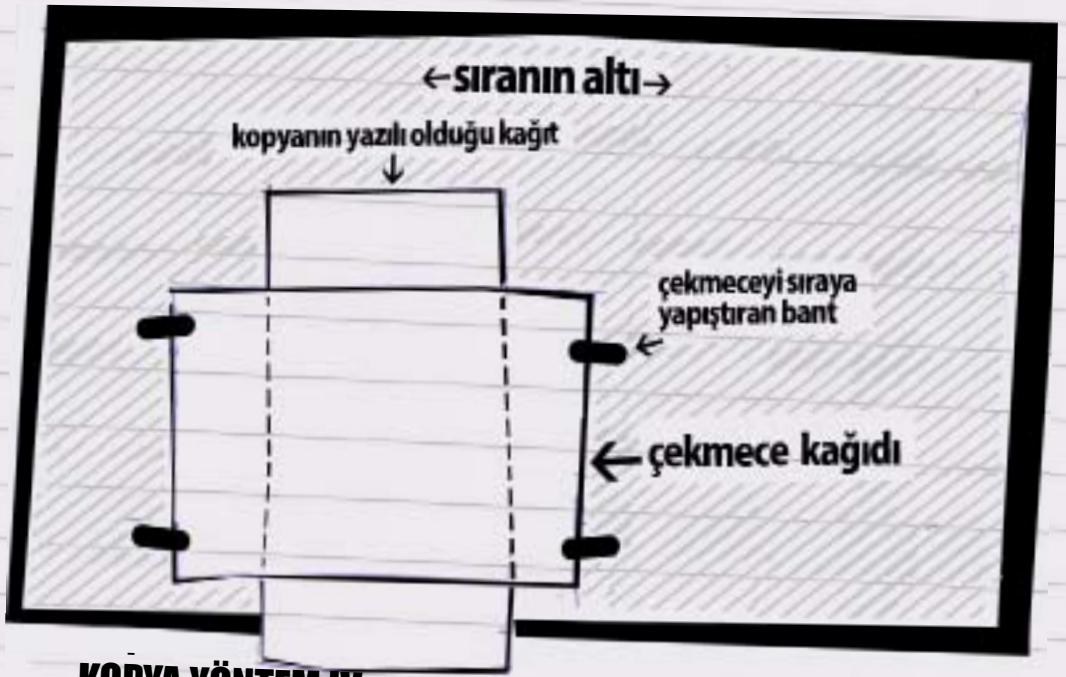
Ders başlamıştı. Şu; onlar ne derse kabul etmemiz gereken derslerden. Öğretmen anlatıyordu ve onun sözüne karşı söylemek istediğimiz her şey sözlü notumuza başarısızlık olarak yansıyor.

Kendimi fabrikada hissediyordum. Evet burası bir köle fabrikasıydı. Ayaklarımdan saçımın telinin en ucuna kadar, beni onlar şekillendiriyordu. Düşüncelerim; benim değil. Hayallerim benimdi, o da yasaklanmıştı. Sırayla hepimize bunu yapıyorlardı. Hem birbirimizin aynısı olmuştuk, hem de birbirimize düşman. Gözlerimizi bağlamış, hadi koşun diyorlardı. Gözlerimizi öyle bir bağlamışlardı ki; yolda koşarken birbirimize çelme takmayı unutmuyorduk. Küçükken kazansak da kaybetsek de eğlendiğimiz oyunlar, şimdi kaybedince eğlenceli gelmemeye başlamıştı. Ve bunu onlar yapmıştı.

Belki de yapmamışlardı. Yapamamışlardı. Bazıları istedikleri gibi olmamıştı ve o "bazıları" başkalarına dokundukça özgürlük yeniden anımlanmıştı.

Şimdi o "bazıları" reddediyor. Onların fabrikalarındaki büyük köle makinelerine çiviler atıyor. Çiviler makinenin çarklarına takılıyor ve büyük bir gürültüyle makineler parçalanıyor. Parçalandıkça "bazıları" özgürleşiyor. Şimdi bazılarının biri olup makineleri parçalama zamanı. Ve bizim bu makineleri parçalamak için avuç avuç çivimiz var. Makinenin çarkına Sende bir çivi atmak ister misin?

KOPYA YÖNTEM IV:

İki rayın arasına hareket eden çekmeceye benzeyen bir düzenek kurmak, iyi bir yöntem olabilir. Bizim hareket eden çekmecemiz; üzerinde sınavda ihtiyaç duyacağımız, yanlışlığı en az 50 yıl önce kanıtlanan formüllerin veya ezenlerin, egemenlerin propagandası olan efsanelerin ya da itaatkar bir köle olmak için uyulması gereken kuralların bulunduğu kağıt olacak.

Kopyalı kağıdımızın; içinde hareket edeceği yuvayı da kağıttan yapacağız. Yan tuttuğumuz A4 kağıdı, sıranın altına şekildeki gibi bantlayacağız. Bu kağıdın sıranın kendimize bakan ucunu biraz mesafeli bantlamalıyız ki kopya kağıdımızı itecek gizli konumu aldıktan sonra yeniden kolayca ulaşabilelim.

Dikkat:

- 1) Kopyamızı hareket eden kağıdımıza yazarken önemli görülenleri en alta yazmak gerekir. Çünkü en kolay okunabilecek bölge şüphesiz kağıdın en alt satırları olacaktır. O yüzden sınavda ihtiyaç duyulacak safsataları aşağıdan yukarı doğru sıralanmalı (tabi sistemin onlara verdiği değere göre)
- 2) Mümkün olduğunda ince uçlu bir kalemle ve küçük boyutlarla yazmak, anlaşılır kısaltmalar ya da semboller, şekiller kullanmak alanı küçülteceğinden daha kolay bir kullanım sağlayacaktır. Bu işlem benzer bir şekilde bilgisayarda çok küçük boyutta yazıp yazıcıdan çıkış alınarak da yapılabilir.

